

Arrest

nr. 50 646 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u van etnisch gemengde Albanees-Servische origine en afkomstig uit Rajincë, gelegen in de gemeente Preshevë.

Uw vader is van Albanese en uw moeder is van Servische origine. Uw moedertaal is het Albanees en u beschouwt zichzelf als etnisch Albanees.

Uw echtgenote K.(...) (L.(...)) M.(...) (O.V. X) is van etnisch Albanese origine. U leerde haar in 2004 kennen. Vanaf 2007 wou u met haar trouwen. Dit stuitte evenwel op verzet van haar familie. Vooral haar vader en haar broer K.(...) kantten zich tegen een huwelijk. Zij wilden niet dat zij huwde met een 'Serviër' en hadden later het plan opgevat haar uit te huwelijken aan een zekere R.(...) H.(...) uit het dorp Norçë. Deze laatste had samen met de broer van uw echtgenote gevochten aan de zijde van het Albanese bevrijdingsleger UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). K.(...) is

zwaar getraumatiseerd als gevolg van deze oorlog. Dit alles belette jullie niet deze relatie verder te zetten.

Meermaals werd u het slachtoffer van fysiek geweld vanwege K.(...). Zo werd u in 2007 door hem in een benzinstation in Preshevë aangevallen en geslagen. U slaagde er toen in te vluchten en de politie over deze feiten in te lichten. Rond de zomer van 2008 werd u een tweede keer door hem aangevallen, ditmaal op een bus. Een politieagent kwam toen tussenbeide. Vermoedelijk in augustus 2009 stuurde u de imam van uw dorp langs bij de familie van uw echtgenote om te bemiddelen. Dit bracht geen resultaat op. Ook daarvoor en daarna stuurde u nog mensen tevergeefs bij hen langs om te bemiddelen.

Eind 2009 geraakte uw partner zwanger en in november 2009 gingen jullie een officieel huwelijk aan, waarvan uw schoonfamilie toen niet op de hoogte werd gebracht.

Vanaf het ogenblik dat bleek dat uw partner zwanger was van u, wilden jullie zo snel mogelijk het land verlaten. Jullie dienden evenwel te wachten op de afgifte van nieuwe paspoorten voor u en uw partner. Uiteindelijk kwam uw schoonfamilie nog voor jullie vertrek uit Servië toch te weten dat uw echtgenote zwanger was.

In december 2009 verhuisde ze daarom voor drie à vier dagen naar haar tante in Preshevë. U durfde haar aanvankelijk niet in uw eigen woning te laten inwonen uit vrees voor represailles van uw schoonfamilie.

Op 25 december 2009 trok ze toch bij u in en daar bleef ze ook wonen tot jullie vertrek naar België. Hierdoor kende u andermaal problemen met K.(...). Het feit dat uw partner zwanger was van u, dreef het conflict met hem nog meer op de spits. Zo smeedt K.(...) ergens na 25 december 2009 met stenen naar uw wagen toen u het dorp Rahovicë passeerde. U meldde dit bij de politie. Rond 28 december 2009 werd u door een dorping gewaarschuwd dat K.(...) samen met enkele vrienden gewapend rondreed in uw dorp Rajincë. U had schrik dat ze bij u thuis zouden langskomen en begaf zich daarom naar de politiepost van Rajincë. Deze verleende u bijstand. In december 2009 begon u tevens problemen te kennen met R.(...) H.(...) aan wie men uw echtgenote wou uithuwelijken. Hij bedreigde u telefonisch. Op 8 januari 2010 werd u andermaal door een dorping ingelicht dat de vader en de broer van uw partner fysiek geweld tegen u wilden gebruiken. U kreeg te horen dat ze u met een ijzeren staaf wilden in elkaar slaan op de markt van Preshevë naar waar u toen heen wou. Van op een afstand merkte u toen op de markt haar broer K.(...) en meerdere vroegere strijdmakkers van hem op. U kon hen ontwijken en meldde deze gebeurtenis nog diezelfde dag aan de politie in Preshevë.

Op 13 februari 2010 verlieten u en uw partner Servië en op 14 februari 2010 kwamen jullie aan in België. De volgende dag diende u samen met uw partner in België een asielaanvraag in.

U vreest bij terugkeer naar Servië door de familie van uw partner vermoord te zullen worden. Zij uitten reeds bedreigingen in die richting na uw vertrek uit Servië.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart uitgereikt op 14 augustus 2007 te Preshevë; uw paspoort uitgereikt op 14 december 2009 te Vranje; uw geboorteakte uitgereikt op 4 december 2009 te Preshevë; uw rijbewijs uitgereikt op 19 oktober 2007 te Preshevë; uw moeders geboorteakte uitgereikt op 9 maart 2010 te Rajincë; en twee verklaringen van dorpsgenoten, waarin zij uw problemen bevestigen.”

1.1.2. Verzoeker gaat niet akkoord met de beschrijving van de feiten.

Hij stelt in zijn verzoekschrift van 26 juli 2010 (zie p. 1 “Wat feiten betreft”): “Hij werd meerdere keren aangevallen door die mensen -bedoeld wordt zijn schoonfamilie- maar kreeg geen hulp van de politie of de autoriteiten”.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst op gewezen te worden dat bij de geloofwaardigheid van uw beweerde langdurige relatie met K.(...) (L.(...)) M.(...), jullie samenwonen in het verleden in Rajincë, uw huwelijk met haar in november 2009 én de omstandigheden waarin dit huwelijk plaatsvond, ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden.

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de verklaringen die uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde over uw familiale situatie niet strookten met uw verklaringen hierover.

Zo verklaarde u één broer en drie zussen te hebben. De naam van uw broer luidt I.(...) K.(...) (verklaring DVZ, vraag 30; gehoorverslag CGVS, p. 2). Hij woont in Rajincë (CGVS, p. 9). U verklaarde tevens dat u vroeger ook nog één halfbroer had die geboren werd uit een eerder huwelijk van uw vader. Jullie hebben dus dezelfde vader maar een verschillende moeder. Zijn naam luidde R.(...). In 1970 pleegde hij zelfmoord (CGVS, p. 3).

Uw echtgenote daarentegen stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat u enkel drie zussen hebt. U zou volgens haar geen broers hebben en enige zoon zijn (CGVS echtgenote, p. 5). Ze voegde er wel nog aan toe dat u twee halfbroers hebt, waarvan er één overleden is. Uw nog in leven zijnde halfbroer heet volgens haar H.(...) en woont in Preshevë (CGVS echtgenote, p. 5).

Deze laatste halfbroer bracht u op geen enkel ogenblik ter sprake tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal of ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Geconfronteerd met het feit dat u had verklaard een broer te hebben die I.(...) heet en woont in Rajincë, verklaarde uw echtgenote aanvankelijk nooit van hem gehoord te hebben om vervolgens plots te verklaren dat u inderdaad nog twee (half)broers heeft die in leven zijn, met name I.(...) en H.(...) (CGVS echtgenote, p. 6). Ze weet haar onwetendheid daarvoor aan stress (CGVS echtgenote, p. 6).

Dit is evenwel geen afdoende verantwoording voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheden.

Gezien het feit dat u en uw echtgenote verklaarden dat jullie reeds vijf jaar een relatie hebben en jullie beiden tevens stelden dat uw vrouw voor jullie vertrek naar België bij u en uw familie in Rajincë inwoonde, mag toch redelijkerwijs verwacht worden dat zij accurater kan antwoorden op vragen over uw familiale situatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook over de tijdsduur en -periode dat uw echtgenote bij u in Rajincë zou ingewoond hebben jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote vanaf **25 december 2009** bij u en uw familie in Rajincë introk. **Drie à vier dagen** daarvoor had zij haar ouderlijke woning in Rahovic verlaten en was ze bij een tante in Preshevë gaan inwonen. Van daaruit verhuisde zij naar uw woning in Rajincë. Zij bleef vervolgens bij u wonen tot jullie vertrek naar België op 13 februari 2010 (CGVS, p. 5). Aldus woonde zij iets langer dan **anderhalve maand** bij u in.

Eerder had u evenwel verklaard nooit met uw echtgenote in Servië te hebben samengewoond (CGVS, p. 4).

Uw echtgenote, daarentegen, stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor het begin van haar zwangerschap gedurende **twee en een half à drie maanden** bij haar tante Nurije in Preshevë te hebben gewoond. Toen bleek dat zij in **oktober 2009** zwanger was, verhuisde zij vervolgens van bij haar tante naar uw woning (CGVS echtgenote, p. 3). Sindsdien woonde zij in bij u. Ze stelde **ongeveer vijf à zes maanden** voor haar vertrek naar België in Rajincë gewoond te hebben (CGVS vrouw, p. 2).

Opmerkelijk is tevens dat noch u noch uw partner de exacte huwelijksdatum van jullie officiële huwelijk bleken te kennen. Jullie konden enkel vertellen dat dit ergens in de maand november 2009 plaatsvond (CGVS, p. 2 ; CGVS echtgenote, p. 3).

Gezien het feit dat dit officiële huwelijk een cruciaal aspect is in jullie asielrelaas, mag ook hier verwacht worden dat jullie accurater kunnen antwoorden.

U bracht tot slot evenmin documenten aan die jullie beweerde huwelijk zouden kunnen ondersteunen. U verklaarde uw huwelijksakte bij u thuis in Servië te hebben achtergelaten. U voegde eraan toe deze indien nodig te kunnen bezorgen (CGVS, p. 2). Er werd u vervolgens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd dit document naar België te laten opsturen en voor te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. U kreeg tien werkdagen de tijd om het origineel van dit document neer te leggen (CGVS, p. 3). Tot op heden werd dit document evenwel niet voorgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven bijgevolg ernstig de door u beweerde omstandigheden van uw huwelijk. Dit alles ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Dat er aan de problemen ten gevolge van uw relatie met uw huidige echtgenote slechts weinig geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat er betreffende deze problemen eveneens een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote slopen.

Zo verklaarde u dat uw schoonbroer sinds 2007 herhaaldelijk fysiek geweld tegen u gebruikte, terwijl uw echtgenote ten overstaan van het Commissariaat-generaal stelde niet op de hoogte te zijn van het feit of haar broer al dan niet ooit fysiek geweld tegen u heeft gebruikt (CGVS, p. 4 ev.; CGVS echtgenote, p. 4).

Bovendien stelde uw echtgenote dat haar broer nadat hij vernomen had dat zij zwanger was van u, naar uw woning was gekomen, waar het toen voor uw woning tot een ruzie tussen u en haar broer kwam (CGVS echtgenote, p. 4).

Dit incident bracht u evenwel niet ter sprake tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Nochtans werd tijdens dit gehoor uitvoerig gepolst naar al uw problemen met K.(...).

Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Servië niet of niet afdoende op de bescherming van uw autoriteiten tegen het gewelddadig gedrag van deze personen kon/zou kunnen beroepen.

Tot vier keer toe richtte u zich in het verleden voor uw problemen met uw schoonbroer K.(...) tot de politie (CGVS, p. 5 ev.).

U gaf aan dat deze steeds uw problemen aanhoorde en telkens bijstand verleende. Zo kwamen twee politieagenten naar de plaats van het incident nadat u in een benzinstation was aangevallen door K.(...), kwam een politieagent fysiek tussenbeide toen K.(...) u hierna op een bus aanviel, werd door de politie via de radio opgeroepen K.(...) op te pakken wanneer u te weten was gekomen dat K.(...) gewapend in uw dorp circuleerde, en maakte de politie een proces-verbaal op toen u in Preshevë aangifte ging doen van het feit dat K.(...) u met een aantal vrienden eind 2009 op de markt in elkaar wou slaan. Net voor uw vertrek uit Servië polste de politie tevens of u nog problemen met K.(...) had gehad en kreeg u te horen dat de politie bij de minste fout van K.(...) tot actie zou overgaan (CGVS, p. 5 ev.).

Van enige onwil van de politie om deze zaak ter harte te nemen is dan ook geen sprake.

Uw verklaringen dat K.(...) nooit werd opgepakt of gearresteerd wijzen niet zondermeer op het niet kunnen/willen bieden van adequate bescherming door de Servische politie (CGVS, p. 7).

Naast het feit dat bij deze verklaring bedenkingen kunnen worden geplaatst gezien uw voorgaande verklaringen op het Commissariaat-generaal niet te weten of de politie (...) al dan niet oppakte toen deze gewapend in uw dorp circuleerde (CGVS, p. 7), kan het feit dat de politie K.(...) niet arresteerde te wijten zijn aan verschillende factoren (stand van het onderzoek, uitvoering van bijkomende onderzoeksdaden, ondervragingen van getuigen, etc.). Hieruit kan bijgevolg niet zondermeer een passiviteit van de politie afgeleid worden, temeer daar, zoals hierboven reeds gebleken is, de politie veelvuldig in uw conflict met uw schoonbroer tussengekomen is.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit, uw gemengde etnische afkomst, uw geografische herkomst en uw nationaliteit worden immers niet door mij betwist. De door u neergelegde verklaringen van dorpsgenoten kunnen tot slot bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie worden beschouwd en hebben aldus geen bewijswaarde."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 juli 2010 (zie p. 4) een schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 52 §2, 62, 48 en 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van "de administratieve beginsels van defensierechten, fair-play en behoorlijk bestuur"; "samen of afzonderlijk genomen".

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft in het kader van artikel 52 § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, doch "zonder specificatie" waardoor dat hij "niet de redenen van het gebruik van artikel 52 kan weten" (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij beweert ook dat de bestreden beslissing weliswaar op een korte termijn werd genomen, maar zonder een grondige analyse van verzoekers relaas. Zijn asielaanvraag zou niet individueel beoordeeld zijn en niet alle relevante gegevens van de zaak zouden in acht genomen zijn.

Volgens verzoeker wordt er enkel verwezen naar algemene informatie en naar enkele elementen van het relaas en heeft de commissaris-generaal niet geantwoord op de door verzoeker voorgehouden gewelddaden vanwege zijn schoonfamilie, noch op het probleem van bloedwraak zoals omschreven in de Kanun.

Hij verklaart dat de Albanese gemeenschap een gewelddadige maatschappij kan zijn en dat bloedwraak heel vaak voorkomt in zijn gemeenschap; "dat in dit geval een inter-personeel probleem mag worden beschouwen als een vluchtelingenprobleem" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verder voert hij aan dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan angst en stress en meent dat de commissaris-generaal daarmee geen rekening werd gehouden: (zie het verzoekschrift, p. 7) *“Dat de Commissariaat de raadgevingen voor de asielprocedure opgesteld door de HCR. Dat in zijn analyse. Hij de voorwaarden van het vluchtelingen voorwaarden tegen de eigen angst van de asielzoeker moet afwegen”* (sic).

Verzoeker stelt nog dat zijn relaas duidelijk zijn problemen bewijst en dat hij zich bevindt in de voorwaarden van de vluchtelingenstatus *“gezien de meerdere aanvallen tegen hem van zijn schone familie* (sic) *in het kader van een bloedwraak op basis zijn etnische afkomst”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en nogmaals van artikel 62 van de voormelde wet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; *“samen of afzonderlijk genomen”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Hij laat gelden dat nergens in de beslissing beschreven wordt waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet, terwijl dit volgens hem een speciale motivering behoeft.

Verder herhaalt hij wat hij reeds in het kader van de weigering van de vluchtelingenstatus heeft uiteengezet en voegt hier nog aan toe (zie het verzoekschrift, p. 9) *“Hij -lees: de commissaris-generaal- erkent dat de verzoeker een trauma heeft gezien dat hij was hospitaliseert maar neemt dat niet in belang in zijn analyse van de contradictie van zijn relaas”* (sic).

Hij vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen het geval is.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat verzoeker niet uitlegt op welke manier dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker de schending aanvoert van "artikel 52 §2" (zie het verzoekschrift, p. 4) van de voormelde wet van 15 december 1980, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van voormeld artikel. De aangevoerde schending is derhalve niet dienstig.

Wél blijkt uit het administratief dossier dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij brief van 1 april 2010 aan de commissaris-generaal gevraagd heeft op basis van artikel 52/2, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, om asielaanvragen uit Servië en Macedonië versneld te behandelen.

Verzoeker toont evenwel niet aan hoe hij een nadeel zou kunnen ondervinden doordat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag zonder dralen heeft onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het uiten van kritiek dat de er geen grondige analyse is gebeurd van het relaas van verzoeker en dat dit niet individueel beoordeeld werd. Deze kritiek is, gelet op de motivering sub 1.2, onterecht.

Zo werden in de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de familiale situatie, de tijdsduur en de periode waarin zij bij verzoeker in Rajincë zou hebben ingewoond en met betrekking tot de problemen die ze zouden hebben gekend ten gevolge van hun relatie. Verzoekers wisten evenmin hun exacte huwelijksdatum op te geven en bleven in gebreke hun huwelijksakte bij te brengen.

Terecht beoordeelde de commissaris-generaal als ongeloofwaardig, verzoekers beweerde langdurige relatie met K. M., hun samenwonen in het verleden in Rajincë, het huwelijk en de omstandigheden waarin dit huwelijk plaatsvond.

Betreffende de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de angst en stress bij het verhoor, wordt opgemerkt dat stress geen plausibele verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Elk gehoorgesprek brengt immers enige stress en emoties met zich mee. Het blijkt evenwel niet dat stress verzoeker verhinderd zou hebben aan de autoriteiten aan wie hij bescherming vroeg, de waarheid te vertellen; hij maakte geen melding dat hij tijdens zijn verhoor getraumatiseerd was; hij heeft ook geen enkel medisch attest neergelegd.

Bovendien kan redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Dit in acht genomen, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht; zijn beweerde problemen, met name dat zijn schoonfamilie hem naar het leven staat omwille van zijn huwelijk met hun dochter en haar zwangerschap, worden op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, als ongelooftwaardig afgewezen.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op de autoriteiten van zijn land. De bewering in zijn verzoekschrift (zie p. 1) stelt hij dat "*hij geen hulp kreeg van de politie of de autoriteiten*" stemt niet overeen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 23 april 2010, p. 5, 6 en 7) waaruit blijkt dat -in totaal 4 keer (zie p. 6)- bij de politie aangifte deed en zijn klacht aanvaard werd (zie het verhoorverslag, p. 5 "*We zullen zien wat we kunnen doen.*"; p. 6 "*We zullen zien dat er geen problemen komen.*"; p. 6 "*Hij zei dat hij zou zien dat dit zich niet meer zou herhalen.*"; p. 6 "*Hij zei we zullen zien wat er van komt.*").

Terecht wijst de commissaris-generaal er op dat het feit dat de politie K. niet arresteerde te wijten zijn aan verschillende factoren (stand van het onderzoek, uitvoering van bijkomende onderzoeksdaeden, ondervragingen van getuigen, enz.) en dat hieruit bijgevolg niet zonder meer een onwil of passiviteit van de politie afgeleid worden, temeer daar, zoals hierboven reeds gebleken is, de politie veelvuldig in uw conflict met diens schoonbroer tussengekomen is.

Verder benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde argumenten die de beslissing motiveren.

Een ongelooftwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aangaande de grief van verzoeker dat de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 3) dat "*op basis van de elementen uit uw dossier*" aan verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 geweigerd werd geweigerd.

Inderdaad gezien aan het relaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen, noch elementen die wijzen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

De artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE